

Joels bok och den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan – nummer två

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nummer två

”Det är med en innerlig längtan som jag ser fram emot den tid då händelserna på pingstdagen skall upprepas med ännu större kraft än vid det tillfället. Johannes säger: ’Jag såg en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.’ Då skall människorna, liksom vid pingstens tid, få höra sanningen talas till dem, var och en på sitt eget språk.

”Gud kan inblåsa nytt liv i varje själ som uppriktigt önskar tjäna Honom, och kan röra vid läpparna med ett glödande kol från altaret och göra dem värtaliga i Hans lov. Tusentals röster skall genomsyras av kraft att förkunna de underbara sanningarna i Guds ord. Den stammande tungan skall lösas, och de försagda skall göras starka att bära ett frimodigt vittnesbörd om sanningen. Må Herren hjälpa sitt folk att rena själens tempel från all orenhet och att upprätthålla en så nära förbindelse med Honom att de må bli delaktiga av det sena regnet när det utgjuts.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Pingsten, när den betraktas som en Herrens högtid, kan inte skiljas från påskan, det osyrade brödets högtid, förstlingsfruktens offer och veckohögtiden. Pingsten är en tidsperiod, även om den också är en tidpunkt. Därför kallas den ”pingsttiden”. Denna tid började med Kristi död, begravning och uppståndelse. Efter sin himmelsfärd inledde Kristus fyrtio dagar av personlig undervisning, vilka följdes av tio dagar i övre salen där enhet uppnåddes. 9/11 inledde en period som slutar med söndagslagen i Förenta staterna. Denna söndagslag representeras av pingstdagen som en tidpunkt; en tidpunkt som har föregåtts av en tidsperiod som började vid 9/11. Från 9/11 fram till söndagslagen upprepas ”pingsttiden”.

Petrus förklarade att det mirakulösa fenomenet med ”eldstungor” inte var dryckenskapens dårskap, utan en uppfyllelse av Joels bok, eftersom en kontrovers hade väckts mot budskapet. ”Tungor” representerar frambärandet av ett budskap, och elden representerar den Helige Ande. Pingstens budskap representerar en förening av gudomlighet (Gud är en förtärande eld) med tungans mänsklighet. Liksom Petrus representerar de etthundrafyrtiofyra tusen under tiden för det sena regnet, så representerar också de hårklyvande judarna ett folk under det förra förbundet som blir förbigånget just i den tidpunkt då det sena regnet faller.

Och de blev alla uppfyllda av den helige Ande och började tala med andra tungomål, allt eftersom Anden gav dem att yttra sig. Och i Jerusalem bodde judar, fromma män, från alla folk under himlen. När nu detta ryktades, samlades folkmassan och blev bestörta, eftersom var och en hörde dem tala på sitt eget språk. Och de häpnade alla och förundrade sig och sade till varandra: Se, är inte alla dessa som talar galiléerna? Hur kan då var och en av oss höra sitt eget modersmål, det språk vi är födda i? Parter och meder och elamiter och de som bor i

Mesopotamien, Judeen och Kappadokien, i Pontus och Asien, Frygien och Pamfylän, i Egypten och i trakterna av Libyen åt Cyrene till, och hitflyttade från Rom, både judar och proselyter, kretenser och araber – vi hör dem tala på våra egna språk om Guds väldiga gärningar. Och de var alla häpnadslagna och visste inte vad de skulle tro och sade till varandra: Vad kan detta betyda? Men andra hånade och sade: De är fulla av sött vin. Då trädde Petrus fram tillsammans med de elva, höjde sin röst och talade till dem: Ni judiska män och alla ni som bor i Jerusalem, låt detta vara er kunnigt, och hör på mina ord. Dessa är inte druckna, såsom ni menar, eftersom det bara är dagens tredje timme. Apg. 2:4–15.

Petrus förklarar pingsten som en uppfyllelse av Joels bok. Han gör detta profetiskt när hela världen är representerad, ty textstället säger att åhörarna kom ”från alla folk under himlen”. Vid 9/11 upplystes jorden av Kristi härlighet, och sedan åter vid söndagslagen skall de etthundrafyrtiofyra tusen fullkomligt återspegla Kristi härlighet, när de upphöjs såsom ett baner inför hela världen. Pingstperioden började vid 9/11 och den slutar vid söndagslagen.

”Ingen av oss kommer någonsin att ta emot Guds sigill medan våra karaktärer har en enda fläck eller smitta över sig. Det är anförtrött åt oss att avhjälpa bristerna i våra karaktärer, att rena själens tempel från all orenhet. Då kommer det sena regnet att falla över oss, såsom det tidiga regnet föll över lärjungarna på pingstdagen.

”Vi nöjer oss alltför lätt med det vi har uppnått. Vi känner oss rika och har överflöd på ägodelar och vet inte att vi är ’eländiga och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna’. Nu är tiden att ge akt på den Sanna Vittnets förmaning: ’Jag råder dig att av Mig köpa guld som är renat i eld, för att du må bli rik, och vita kläder att klä dig i, så att din nakenhets skam inte blir uppenbar, och smörja dina ögon med ögonsalva, så att du kan se.’ ...”

”Det är nu vi måste bevara oss själva och våra barn obefläckade av världen. Det är nu vi måste tvätta våra karaktärens kläder och göra dem vita i Lammets blod. Det är nu vi måste övervinna högmod, lidelse och andlig tröghet. Det är nu vi måste vakna och med beslutsam ansträngning verka för karaktärens symmetri. ’I dag, om ni får höra hans röst, så förhärda inte era hjärtan.’ Vi befinner oss i en ytterst provande ställning, där vi väntar och vakar inför vår Herres ankomst. Världen ligger i mörker. ’Men ni, bröder’, säger Paulus, ’är inte i mörker, så att den dagen kan överraska er såsom en tjuv.’ Det är alltid Guds avsikt att frambringa ljus ur mörker, glädje ur sorg och vila ur trötthet för den väntande, längtande själen.”

”Vad gör ni, bröder, i det stora förberedelseverket? De som förenar sig med världen tar emot den världsliga prägeln och förbereder sig för vilddjurets märke. De som misstror sig själva, som ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom att lyda sanningen, dessa tar emot den himmelska prägeln och förbereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet utfärdas och stämpeln anbringas, skall deras karaktär förbli ren och fläckfri i evighet.

”Nu är tiden att förbereda sig. Guds sigill kommer aldrig att sättas på pannan hos en oren man eller kvinna. Det kommer aldrig att sättas på pannan hos den äregirige, världsälskande mannen eller kvinnan. Det kommer aldrig att sättas på pannan hos män eller kvinnor med falska tungor eller bedrägliga hjärtan. Alla som tar emot sigillet måste vara utan fläck inför Gud — kandidater för himlen. Gå framåt, mina bröder och systrar. Jag kan för närvarande endast

skriva kortfattat om dessa punkter och endast fästa er uppmärksamhet på nödvändigheten av förberedelse. Utforska själva Skrifterna, så att ni må förstå den fruktansvärda allvaret i den närvarande stunden.” Testimonies, band 5, 214, 216.

Här identifierar syster White pingsten som en tidpunkt, i överensstämmelse med söndagslagen i Förenta staterna, ”när dekretet går ut”. Även om hon således anger söndagslagen och pingsten som en tidpunkt, identifierar hennes budskap, som kallar till beredelse, en period som föregår söndagslagen och som förebildas av pingsttiden. Söndagslagen är prövningen angående sjundedagssabbaten, och perioden från 11 september fram till söndagslagen kan identifieras som den symboliska ”Herrens beredelses dag”. Beredelsen föregår prövningen.

”Det sena regnet ska falla över” de etthundafyrtiofyra tusen, alldeles ”så som det tidiga regnet föll över lärjungarna på pingstdagen.” Den period som framställs som pingsttiden började med en stänkning, när Kristus återvände från sin himmelsfärd.

Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: ”Tag emot den Helige Ande.” Johannes 20:22.

Hans andedräkt förmedlar den helige Ande, och andedräkten är det som frambringar ordens ljud. Jesus är Ordet, och hans andedräkt förmedlar den helige Ande genom förmedlandet av hans ord. Det var andedräkten som gav Adams kropp liv, och det är andedräkten som ger Hesekiels här av uppståndna, döda, förtorkade ben liv.

”Kristi handling när han andades på sina lärjungar den helige Ande och meddelade dem sin frid, var såsom några få droppar före det rikliga regn som skulle ges på pingstdagen.” Spirit of Prophecy, volym 3, 243.

I början av pingsttiden förmedlade Kristi ”andedräkt” den helige Ande åt lärjungarna, men några tvivlade.

Men Tomas, en av de tolv, kallad Didymus, var inte med dem när Jesus kom. De andra lärjungarna sade därför till honom: Vi har sett Herren. Men han sade till dem: Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka mitt finger i spikhålen och föra in min hand i hans sida, kommer jag inte att tro. Johannes 20:24, 25.

Pingstperioden inledde en tid av ”prövning”, som började med Kristi andedräkt och Tomas’ tvist om tvivel. Tomas’ tvist i början är en förebild för judarnas tvist vid pingsttidens slut. Kristus meddelade sitt ord och den Helige Ande till lärjungarna i början, och lärjungarna meddelade ordet och den Helige Ande till världen vid pingsttidens slut.

Det verk som Kristus fullbordade när han andades på lärjungarna var ett andra vittnesbörd om samma verk som han just hade fullbordat med lärjungarna på vägen till Emmaus.

Och det skedde, medan de samtalade med varandra och överlade, att Jesus själv kom nära och vandrade med dem. Men deras ögon hölls tillbaka, så att de inte kände igen honom. ...

Då sade han till dem: O ni oförståndiga och tröga till hjärtat att tro allt det som profeterna har talat! Måste inte Kristus lida detta och sedan gå in i sin härlighet? Och med början hos Mose

och alla profeterna utlade han för dem i alla Skrifterna det som handlade om honom själv. Och de närmade sig byn dit de var på väg, och han såg ut som om han ville gå vidare. Men de bad honom enträget och sade: Stanna kvar hos oss, ty det lider mot aftonen och dagen är redan långt framskriden. Och han gick in för att stanna hos dem. Och det skedde, när han satt till bords med dem, att han tog brödet, välsignade det, bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom; och han blev osynlig för dem. Och de sade till varandra: Brann inte vårt hjärta i oss, medan han talade med oss på vägen och medan han öppnade Skrifterna för oss? Lukas 24:15, 16, 25–32.

Liksom Jesus ”satt till bords” i Emmaus, åt Han därefter med lärjungarna. I båda fallen framställs ätandet. Tillsammans visar de att början av den pentekostala perioden kännetecknas av den Helige Andes andedräkt och även av ätande. De inledande händelserna framkallar en kontrovers mellan en grupp som tror och en grupp som tvivlar. Ätandet, meddelandet av den Helige Ande och Skrifternas öppnande innefattar att Kristus började sin undervisning med ”Mose och alla profeterna”. Kristi undervisning förmedlades genom att ta Moses profetiska linje och ställa den i samklang med alla profeternas linjer, här litet och där litet.

Den 11 september blåste de fyra vindarnas andedräkt i Hesekiel över de döda torra benen i kapitel trettiosju. Vid den tiden, såsom förebildat av ängeln som steg ned den 11 augusti 1840 och gav kraft åt den första ängels budskap, steg ängeln i Uppenbarelseboken arton ned med ett budskap som måste ätas, liksom lärjungarna åt i början av pingstperioden. Tomas ovilja att tro visar att när budskapet introduceras utmärks en skakning.

När det gäller Tvillingtornens fall den 11 september får vi veta att Herren reste sig för att ”förfärligt skaka nationerna”. Det är viktigt att komma ihåg att en ”skakning” bland Guds folk åstadkoms av dem som kämpar mot ett sanningens budskap. Det finns ”skakningar” som är yttre, men inre skakningar inom församlingen sker i den miljö där ett budskap framläggs.

”Jag frågade efter innebörden av den skakning jag hade sett och fick veta att den skulle orsakas av det rättframma vittnesbörd som framkallas genom den sanne Vittnets råd till laodiceerna. Detta kommer att ha sin verkan på mottagarens hjärta och leda honom till att upphöja baneret och frambära den rättframma sanningen. Somliga kommer inte att tåla detta rättframma vittnesbörd. De kommer att resa sig upp emot det, och detta är vad som kommer att orsaka en skakning bland Guds folk.

”Jag såg att den Sanna Vittnets vittnesbörd inte ens till hälften har beaktats. Det allvarliga vittnesbörd, på vilket församlingens öde vilar, har blivit lättsinnigt värderat, om det inte helt har åsidosatts. Detta vittnesbörd måste verka en djup omvändelse; alla som verkligen tar emot det kommer att lyda det och bli renade.” Early Writings, 271.

Den inre ”skakningen” orsakas av dem som motsätter sig förkunnelsen av det laodiceiska budskapet. Syster White identifierar Jones och Waggoners budskap från 1888 som det laodiceiska budskapet.

”Det budskap som gavs oss genom A. T. Jones och E. J. Waggoner är Guds budskap till den laodiceiska församlingen, och ve över var och en som bekänner sig tro sanningen och ändå inte

återspeglar de av Gud givna strålarna.” The 1888 Materials, 1053.

Motståndet mot det laodikeiska budskapet framkallar en skakning, och syster White sammanför budskapet från 1888 med ängelns nedstigande i Uppenbarelseboken arton.

”En ovilja att överge förutfattade meningar och att ta emot denna sanning låg till grund för en stor del av det motstånd som visades i Minneapolis mot Herrens budskap genom bröderna Waggoner och Jones. Genom att framkalla detta motstånd lyckades Satan i stor utsträckning avskärma vårt folk från den Helige Andes särskilda kraft som Gud längtade efter att ge dem. Fienden hindrade dem från att vinna den verkningskraft som kunde ha varit deras när de bar sanningen till världen, sådan som apostlarna förkunnade den efter pingstdagen. Det ljus som skall upplysa hela jorden med sin härlighet blev motstått och har genom våra egna bröders handlande i hög grad hållits borta från världen.” Selected Messages, bok 1, 235.

Tomas tvivel vid början av pingstsäsongen, vilket förebildade upproret mot det budskap som anlände på pingstdagen, förebildade den skakning som inträffade när Sjundedagsadventismens ledarskap reste sig upp och gjorde motstånd mot budskapet till den laodiceiska församlingen såsom det framlades av Jones och Waggoner år 1888. År 1888 steg den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton ned för att upplysa jorden med sin härlighet, men till stor del på grund av dessa ledares ovilja att åsidosätta förutfattade meningar upprepades Koras, Datans och Abirams uppror. Tomas, judarna vid pingsten, Koras uppror på Moses tid, upproret år 1888, allt detta förebildar 11 september, då, enligt Joel, en basun skulle blåsas. Denna basun blev, enligt Jesaja, blåst för att utpeka Guds folks synder och förebildar således 1888 och budskapet till Laodicea. Jeremias väktare, som blåser i basunen för att återvända till ”de gamla stigarna”, stämmer överens med Jesaja som höjer sin röst såsom en basun. Jeremias väktare är Habackuks väktare, som ställer frågan om vilken hans ställning skall vara i hans historias argument eller debatt?

Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet; jag vill spana för att se vad han skall tala till mig, och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Habackuk 2:1.

Ordet ”tillrättavisad” betyder ”tillrättavisad eller motsagd” och antyder en fråga, ty nästa vers ger ett svar.

Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen, och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Habackuk 2:2.

Den ”debatt” eller skakning som började i uppfyllelse av den milleritiska historien var William Millers budskap och hans regler för profetisk tolkning i motsats till protestantismens teologer. Debatten i den milleritiska historien började med bekräftelsen av det milleritiska budskapet den 11 augusti 1840, då ingen ”mindre person än Jesus Kristus” steg ned med en liten bok som Johannes skulle ta och äta. Habackuks väktares argument, Tomas tvivel, upproret 1888, Koras uppror, anklagelsen om druckenhet vid pingsten vittnar alla om en debatt som började vid 9/11. Den strid som debatteras gäller budskapet om det sena regnet, som började falla i stänk vid 9/11.

Svaret i Habackuk som ledde milleriterna att framställa 1843 års schema hänger samman med utvecklingen av två klasser av tillbedjare, representerade av Korah och hans anhängare i motsats

till Mose; av Tomas och de övriga lärjungarna; av judarnas argument om berusning på pingstdagen; av adventismens ledarskap år 1888; av protestanterna i motsats till milleriterna år 1844; samt av de fåvitska och de kloka jungfrurna den 22 oktober 1844.

Den 11/9 andades Kristus på sina lärjungar den Helige Ande såsom några få droppar före den fulla utgjutelsen vid söndagslagen. Han öppnade därefter deras förstånd för det profetiska budskapet, med början ”rad på rad”, med Mose, genom att leda dessa lärjungar tillbaka till Jeremias gamla stigar, där de smordes att blåsa i en varningstrumpet. Kristi andedräkt den 11/9 kom från Hesekiels och Johannes fyra vindar, och det var det laodiceiska budskapet, vilket är det ”raka vittnesbördet”, som orsakar en skakning när det motstås. År 1888 är en förebild till Koras, Datans och Abirams uppror, ty det var inte endast budskapet som förkastades, utan också de utvalda väktare som gav trumpeteten ett bestämt ljud.

Syster White skrev att den ”skakning jag hade sett” ”skulle orsakas av det rättframma vittnesbörd som framkallats av den sanna Vittnets råd till laodiceerna.” Budskapet från 1888 var detta rättframma vittnesbörd, och både 1888 och 11 september markerar nedstigningen av ängeln i Uppenbarelseboken arton.

”Ett rakt vittnesbörd måste frambäras till våra församlingar och institutioner för att väcka de sovande.”

”När Herrens ord tros och åtlyds, kommer en stadig framgång att vinnas. Låt oss nu inse vårt stora behov. Herren kan inte använda oss förrän han blåser liv i de förtorkade benen. Jag hörde dessa ord uttalas: ’Utan Guds Andes djupa rörelse över hjärtat, utan dess livgivande inflytande, blir sanningen en död bokstav.’” Review and Herald, 18 november 1902.

Vid 11 september nådde det laodiceiska budskapet sin fullkomliga uppfyllelse, då det sista anropet till Guds forna förbundsfolk började ljuda. Det är då som syster White påpekar: ”Ett rakt vittnesbörd måste bäras till våra församlingar och institutioner för att väcka de sovande.” Det laodiceiska budskapet började när ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned vid 11 september, vilket innebär att budskapet till de laodiceiska sjundedagsadventisterna vid 11 september var och är att ”vakna”. Joel befälde de druckna att vakna i vers fem i kapitel ett. 11 september markerar ankomsten av den slutliga prövningstiden för adventismen, och den representerar Joels befallning att vakna. Inledningen av pingstsäsongen börjar med ett uppvaknande bland Guds folk vid 11 september och slutar med uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna strax före söndagslagen.

Uppvaknandet vid 9/11 är en kallelse till den sista generationen av ett förbundsfolk som befinner sig i avfall. Uppvaknandet strax före söndagslagen stänger dörren för det tidigare förbundsfolket. Begynnelsen och slutet är desamma, och i juli 2023 väcktes de två vittnena i Uppenbarelseboken elva till uppror över förutsägelsen av den 18 juli 2020. Det mellersta uppvaknandet representeras av uppror, vilket identifierar 9/11 som den hebreiska alfabetets första bokstav, den 18 juli 2020 som den trettonde bokstaven och söndagslagen som den tjugioandra och sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Den tjugioandra bokstaven representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilken fullbordas i det sista av dessa tre uppvaknanden.

Herren ”blåser liv i de förtorkade benen” vid 9/11, alldeles såsom Han andades den Helige Ande på lärjungarna vid början av den pingstliga perioden. Lärjungarna efter Hans himmelsfärd representerar dem som tog emot den Helige Ande och som därefter fick sin förståelse av det profetiska Ordet öppnad genom metodiken ”rad på rad”. Mottagandet av den Helige Ande ägde rum under en måltid, ty att andligen äta kräver att man äter Jesu kött och dricker Jesu blod, han som är Ordet.

Upprorsmakarna som slöt sig samman med Kora, Datan och Abiram representerar — liksom adventismens ledarskap år 1888 — den klass som orsakar skakningen genom att motsätta sig basunbudskapet som identifierar Guds folks synder, samtidigt som de också kallar till en återgång till de gamla stigarna, de grundläggande sanningarna som representeras av ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex. Basunen kallar till både väckelse och reformation. Den första av Millers profetiska juveler, och även den första som förkastades av adventismen, representerar början och slutet av den milleritiska rörelsen. Början och slutet av den första ängelns budskap såsom det förkunnades av milleriterna markeras av Moses ”sju tider”. I början blev det antaget, i slutet blev det förkastat. På grund av detta förkastande framställer Hesekiel adventismen som en dal av döda, torra ben. Perioden från 1863 fram till söndagslagen i Förenta staterna är, enligt Jesaja tjugotvå, synens dal, men enligt Hesekiel är den en dal av döda, torra ben. Båda dessa profetiska dalar sammanfaller med Joels Josafats dal, som Joel också identifierar som avgörelsens dal.

Med dessa begrepp på plats kan frågan ställas: hur kommer det sig att Joels bok vid 9/11 blev det budskap som Petrus identifierade vid pingsten? Vi ska försöka klargöra dessa begrepp i följande artiklar.

”(Skrivet den 5 november 1892 från Adelaide, South Australia, till ”Käre systerson och systerdotter, Frank och Hattie [Belden].”)

”När ni blir upplysta av den helige Ande, kommer ni att se all den ogudaktigheten i Minneapolis sådan den är, sådan Gud ser på den. Om jag aldrig mer får se er i denna värld, så var förvissade om att jag förlåter er den sorg och bedrövelse och själens börda som ni utan någon orsak har lagt på mig. Men för er själs skull, för hans skull som dog för er, vill jag att ni skall inse och bekänna era fel. Ni förenade er verkligen med dem som stod emot Guds Ande. Ni hade all den bevisning ni behövde för att Herren verkade genom bröderna Jones och Waggoner; men ni tog inte emot ljuset; och efter de känslor ni hyste, de ord som uttalades mot sanningen, var ni inte villiga att bekänna att ni hade handlat orätt, att dessa män hade ett budskap från Gud, och att ni hade ringaktat både budskapet och budbärarna.

”Aldrig tidigare har jag bland vårt folk sett en så fast självtillfredsställelse och en sådan ovilja att ta emot och erkänna ljus som den som uppenbarades i Minneapolis. Det har visats mig att inte en enda av dem som hyste den ande som gav sig till känna vid det mötet åter skulle få klart ljus att urskilja dyrbarheten i den sanning som sändes till dem från himlen, förrän de ödmjukade sin stolthet och bekände att de inte leddes av Guds Ande, utan att deras sinnen och hjärtan var fyllda av fördomar. Herren önskade komma nära dem för att välsigna dem och hela dem från deras avfall, men de ville inte höra. De drevs av samma ande som inspirerade Kora, Datan och Abiram. Dessa Israels män var fast beslutna att stå emot alla bevis som skulle visa

att de hade fel, och de fortsatte och fortsatte på sin väg av missnöje tills många drogs bort för att förena sig med dem.

”Vilka var dessa? Inte de svaga, inte de okunniga, inte de oupplysta. I det upproret fanns två hundra femtio furstar, ansedda i församlingen, män av namn. Vad var deras vittnesbörd? ’hela menigheten är helig, var och en av dem, och Herren är mitt ibland dem; varför upphöjer ni då er själva över Herrens menighet?’ [4 Moseboken 16:3]. När Kora och hans följeslagare gick under under Guds dom, såg folket som de hade bedragit inte Herrens hand i detta under. Hela menigheten anklagade följande morgon Mose och Aron: ’Ni har dödat Herrens folk’ [vers 41], och plågan kom över menigheten, och mer än fjorton tusen omkom.

”När jag hade beslutat att lämna Minneapolis, stod Herrens ängel vid min sida och sade: ’Inte så; Gud har ett verk för dig att utföra på denna plats. Folket handlar på nytt ut upproret från Korah, Datan och Abiram. Jag har satt dig i den rätta ställning som tillkommer dig, vilket de som inte är i ljuset inte kommer att erkänna; de kommer inte att ge akt på ditt vittnesbörd; men jag skall vara med dig; Min nåd och kraft skall uppehålla dig. Det är inte dig de föraktar, utan de budbärare och det budskap som jag sänder till Mitt folk. De har visat förakt för Herrens ord. Satan har förblindat deras ögon och förvrängt deras omdöme; och om inte varje själ omvänder sig från denna sin synd, denna ohelgade självständighet som skymfar Guds Ande, kommer de att vandra i mörker. Jag skall flytta ljusstaken från dess plats, om de inte omvänder sig och blir omvända, så att jag kan hela dem. De har fördunklat sin andliga syn. De ville inte att Gud skulle uppenbara Sin Ande och Sin kraft; ty de hyser en anda av hån och avsky mot Mitt ord. Lättsinne, fåfänglighet, skämtande och gyckel utövas dagligen. De har inte vänt sina hjärtan till att söka Mig. De vandrar i gnistorna från sin egen upptändning, och om de inte omvänder sig skall de lägga sig ner i sorg. Så säger Herren: Stå kvar på din pliktpost; ty jag är med dig och skall inte lämna dig eller överge dig.’ Dessa ord från Gud har jag inte vågat åsidosätta.”

”Ljus har lyst i Battle Creek i klara, strålande strålar; men vilka av dem som hade del i mötet i Minneapolis har kommit till ljuset och tagit emot de rika sanningens skatter som Herren sände dem från himlen? Vilka har hållit jämna steg med Ledaren, Jesus Kristus? Vilka har avlagt full bekännelse av sin felaktiga iver, sin blindhet, sin avundsjuka och sina onda misstankar, sitt trots mot sanningen? Inte en enda; och därför att de så länge har försummat att erkänna ljuset, har det lämnat dem långt efter; de har inte vuxit i nåden och i kunskapen om Kristus Jesus, vår Herre. De har underlåtit att ta emot den nåd de behövde, den nåd som de kunde ha fått och som skulle ha gjort dem till starka män i religiös erfarenhet.

Den ståndpunkt som intogs i Minneapolis var uppenbarligen ett oöverstigligt hinder, vilket i hög grad stängde in dem tillsammans med tvivlare, ifrågasättare, med dem som förkastar sanningen och Guds kraft. När ännu en kris kommer, skall de som så länge har stått emot bevis på bevis åter provas på de punkter där de så tydligt brast, och det kommer att bli svårt för dem att ta emot det som är från Gud och förkasta det som är från mörkrets makter. Därför är deras enda säkra väg att vandra i ödmjukhet och göra stigarna raka för sina fötter, så att den halte inte drivs ur vägen. Det gör all skillnad vilka vi har gemenskap med, om det är med människor som vandrar med Gud och som tror på och förtröstar på honom, eller med människor som följer sin egen förmenta vishet och vandrar i gnistorna från sin egen upptändning.

Den tid och omsorg och möda som har krävts för att motverka inflytandet från dem som har verkat mot sanningen har varit en fruktansvärd förlust; ty vi kunde ha varit årtal längre fram i andlig kunskap, och många, många själar kunde ha blivit tillagda till församlingen om de som borde ha vandrat i ljuset hade fortsatt att lära känna Herren, så att de kunde veta att hans framträdande är berett såsom morgonrodnaden. Men när så mycket arbete måste nedläggas mitt i församlingen för att motverka inflytandet från arbetare som har stått som en granitmur mot den sanning Gud sänder till sitt folk, lämnas världen i jämförelsevis mörker.

”Gud avsåg att väktarna skulle resa sig och med förenade röster sända ut ett bestämt budskap, ge basunen en tydlig klang, så att folket allesammans måtte skynda till sin pliktpost och fullgöra sin del i det stora verket. Då skulle det starka, klara ljuset från den andre ängeln, som kommer ned från himmelen med stor makt, ha uppfyllt jorden med sin härlighet. Vi är år efter; och de som stod i blindhet och hindrade framåtskridandet av just det budskap som Gud avsåg skulle utgå från mötet i Minneapolis såsom ett brinnande ljus, behöver ödmjuka sina hjärtan inför Gud och se och förstå hur verket har blivit hämmat genom deras sinnesblindhet och hjärtats hårdhet.”

”Många timmar har ägnats åt hårklyverier om småsaker; gyllene tillfällen har förspillts, medan himmelska budbärare har sört, otåliga över dröjsmålet. Den helige Ande — så ringa har dess värde uppskattats eller nödvändigheten av att varje själ tar emot den. De som verkligen tar emot den himmelska gåvan kommer att gå ut klädda i rättfärdighetens rustning för att strida för Gud. De kommer att respektera Herrens ledning och vara fyllda av tacksamhet till Honom för Hans barmhärtighet. Men på många, många platser och vid många, många tillfällen skulle man sanningsenligt kunna säga, såsom på Kristi tid om dem som bekände sig vara Guds folk, att inte många mäktiga gärningar kunde göras på grund av deras otro. Många som har varit bundna i mörkets bojar har blivit aktade därför att Gud har använt dem, och deras otro har väckt tvivel och fördomar mot sanningens budskap som himlens änglar sökte förmedla genom mänskliga redskap — rättfärdiggörelse genom tro, Kristi rättfärdighet.” The 1888 Materials, 1066–1070.